

zané, jest již zaplacená. Ani zde nelze stěžovateli přisvědčiti, neboť z §§ 35. a 231. ex. ř., na které v této příčině také již rekursní soud poukázal, vysvítá, že nikoli soud, nýbrž správní úřad k tomu jest povolán, aby rozhodl, zda-li pohledávka výdělkové daně, o kterou jde, pominula zaplacením, pokud se týče, zda-li na ni má býti započítán přeplatek, daný dlužníkem na výdělkovou daň z doby dřívější, jak stěžovatel snaží se dokázati. Stěžovatel konečně ještě tvrdí, že prý eventuelně mělo býti v usnesení rekursního soudu uvedeno, jaký opravný prostředek a u kterého správního úřadu má býti podán; ve skutečnosti prý správní řízení neposkytuje možnosti, uplatnění odpor v měsíční lhůtě, rekursním soudem jemu určené. Ani těmito vývody nemůže stěžovatel docíliti úspěchu. Rekursní soud správně ho odkázal podle Šu 231 ex. ř. na pořad správní; poučovati ho, jaký opravný prostředek a u kterého úřadu správního má podat, nebyl povinen. Že by stěžovatel nemohl ve lhůtě měsíční vykázati, že zahájil potřebné správní řízení, není ničím odůvodněno.

Čís. 4069.

Služebnost dle čís. 10 Šu 476 obč. zák. jest právem zapovídacím, k jehož vydržení nestačí, že panujícím domu po 30 let nebyl odnímán přístup světla a vzduchu; jest třeba zákazu podle Šu 313 druhá věta obč. zák. a uposlechnutí tohoto zákazu.

(Rozh. ze dne 17. července 1924, Rv II 436/24.)

Žalobci, vlastníci parcely čís. 146, domáhali se na žalovaných, vlastníků sousedícího domu č. p. 149, určení, že žalovaným nepřísluší právo služebnosti na sluneční světlo, přiváděné a vnikající dvěma okny u kuchyně domu čís. 149 ze zahrady žalobců čís. parc. 146 a na vyhlídku těmito dvěma okny do této zahrady čís. parc. 146 vyjímajíc v okruhu, jež tvoří tato okna při otvírání do této zahrady čís. parc. 146 a že jim nepřísluší právo zakazovati nebo zabraňovati žalobcům, by na své zahradě čís. parc. 146 podnikli, co by domu čís. pop. 149 bránilo přivádění a vnikání slunečního světla dvěma okny u kuchyně z této zahrady čís. 146 a vyhlídky těmito dvěma okny do této zahrady, vyjímajíc v okruhu, jež tvoří tato okna při otvírání do zahrady a že žalovaní jsou povinni to uznati. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalovaní proti žalobnímu nároku namítali, že jsou v držbě služebnosti vyhlídky a to volné vyhlídky do zahrady žalobců, jakož i práva, přiváděti dvěma okny sluneční světlo do své kuchyně, a že vydrželi toto právo služebnosti nepřetržitým užíváním třicetiletým. Jde tím podle Šu 476 čís. 10 obč. zák. o domovní služebnost, následkem které jest držitel služebného statku zavázán, by panujícím domu dovolatelů neodnímal přítoku světla, jejíž nabytí se opírá o vydržení (§ 1460 obč. zák.). Podle Šu 312 obč. zák. nabývá se držby práv jejich výkonem ve vlastním jméně. Jak se nabývá zapovídacího práva, za jaké podle Šu

476, posl. věta, obč. zák. musí býti považováno dovolateli namítané právo služebnosti, určuje se v předpisu Šu 313 druhá věta obč. zák., totiž tak, že někdo opomine k něčí záповědi něco učiniti, co by jinak mohl. Skutečnost takového opomenutí jeví se jako výkon práva a za takový může býti považováno zabránění odporujícímu jednání, jako na příklad ohražením se, vymožením soudního zákazu (§ 313 obč. zák.) zrovna jako předcházející projev vůle, vztahující se na budoucí opomenutí. Podle těchto úvah sluší uznati, že odvolací soud nepochybil po stránce právního posouzení věci, když uznal, že tím, že kuchyňskými okny jest kuchyň dovolatelů řádně osvětlena, vzduch tam má přístup a dovolatelé že mají okny vyhlídku k sousedovi, dále, že tímto způsobem užívají kuchyně již více než 30 let, nenabyli ještě jimi tvrzeného práva, a když usoudil, že dovolatelé byli by v držbě takového práva, kdyby byli zakázali žalobcům, něco postavit před řečenými jejich okny, a kdyby byli žalobci uposlechli tohoto zákazu.

Čís. 4070.

Na základě exekučního titulu proti »společnosti s r. o., t u z e m s k é r e p r e s e n t a c i«, lze povolití exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na knihovním předmětu, náležejícím vlastnický společnosti s r. o. bez dodatku.

Výkazy o nedoplatcích daně jsou exekučním titulem, třebas nebyly opatřeny doložkou vykonatelnosti. Soudy nejsou povolány, zkoumati, zda výkazy vyhovují vnitřním předpisům finanční správy.

(Rozh. ze dne 22. července 1924, R I 541/24.)

Na základě výkazu o nedoplatcích daňových, v nichž byla jako dlužnice označena firma G., M. a spol., společnost s r. o., repesentace pro Československou republiku v Praze, byla p r v ý m s o u d e m povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na domě č. p. 526 v Žižkově, připsaném vlastnický firmě »G., M. a spol., společnost s r. o.«. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Napadené usnesení odporuje ustanovení §§ 7 a 9 ex. ř., neboť proti někomu jinému, nežli tomu, kdo v exekučním titulu jakožto dlužník jest jmenován, může exekuce toliko potud místo míti, pokud listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými se prokáže, že nárok v titulu exekučním nebo závazek v něm určený z osob tam jmenovaných přešel na ty osoby, proti nimž exekuce jest navržena. Dále odporuje ustanovení Šu 94, odstavec první a třetí kn. zák., poněvadž dům není připsán straně povinné a návrh na povolení navržené exekuce není obsahem exekučního titulu odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z pravidla lze podle Šu 7 ex. ř. povolití exekuci jen proti osobě, která uvedena jest v exekučním titulu jako dlužník. Tomu zde ovšem tak jest, neboť exekuční titul zní proti firmě G., M. a spol., společnost